

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/92/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2324010581
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 09. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2324010581.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a Mgr. Stanislava Kováča, v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v B., pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 4 písm. c), ods. 6 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), písm. j) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta č.k. 17T/26/2024-956 zo dňa 26.06.2024, na verejnom zasadnutí konanom dňa 17.09.2024 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa

obžalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX v B., trvale bytom C., C. A. D. XXX/X, t.č. v Ústave na výkon väzby Nitra,

u k l a d á :

Podľa § 173 ods. 3 Trestného zákona účinného od 06.08.2024 (ďalej len „Trestného zákona“), s prihliadnutím na § 38 ods. 2, § 39 ods. 5 Trestného zákona, trest odňatia slobody v trvaní 5 (päť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona obžalovaného pre výkon uloženého trestu zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona mu súd ukladá aj trest prepadnutia vecí:

- mobilný telefón zn. Xiaomi REDMI 9A, čiernej farby, poškodený, prasknutý display, IMEI: XXXXXXXXXXXXXXXX, IMEI2: XXXXXXXXXXXXXXXX (stopa č. 1),
- 3ks digitálnej váhy (stopy č. 3, 4, 5),
- uzatvárateľné plastové vrecká zelenej farby,
- nespotrebovaný materiál MSM.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Galanta č.k. 17T/26/2024-956 zo dňa 26.06.2024 bol obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX v B., trvale bytom C., C. A. D. XXX/X, t. č. v Ústave na výkon väzby Nitra, uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných

látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 4 písm. c), ods. 6 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), písm. j) Trestného zákona, ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe,
že

od presne nezistenej doby, minimálne od februára 2022 až do 25.01.2024 na rôznych miestach v obci C., za účelom ďalšieho predaja a získania finančného prospechu, si neoprávnene bez potrebného povolenia Ministerstva zdravotníctva SR zadovážoval bližšie nezistené množstvá omamných a psychotropných látok, a to najmä drogu nazývanú „pervitín“ (metamfetamín) od doposiaľ bližšie nestotožnených osôb, ktoré priviezol a prechovával v garáži patriacej k bytu na adrese C., C. D. XXX/X, kde z nich pripravoval požadované dávky, a tieto po predchádzajúcom telefonickom dohovore, resp. zaslaním SMS správy, ohľadom určenia miesta, času stretnutia a množstva požadovanej drogy, predával priamo v uvedenej garáži, alebo ich doručil na vopred dohodnuté miesta, peši alebo zabezpečeným odvozom minimálne C. E. (ktorému drogy predával po dobu 4-5 rokov, nepravidelne, za sumy okolo 50,- EUR), F. E. (ktorému drogy predával 2-3x týždenne, za 10-20,- EUR za dávku), G. C. (ktorému drogy predával 3-5x do mesiaca, za 10-20,- EUR za dávku), C. C. (ktorému drogy predával dokopy 10-20x za sumy od 10-30,- EUR), ako aj ďalším doposiaľ nestotožneným osobám, pričom metamfetamín je zaradený v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z. z. o omamných a psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do II. skupiny psychotropných látok a na držbu ktorých je potrebné povolenie Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky.

Za tento skutok okresný súd uložil obžalovanému podľa § 172 ods. 6 Trestného zákona, s prihladnutím na § 36 písm. l), § 37 písm. m), § 38 ods. 2, § 39 ods. 2 písm. d) a § 39 ods. 4 Trestného zákona nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 6 (šesť) rokov a 8 (osem) mesiacov. Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona súd obžalovaného pre výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia. Zároveň obžalovanému uložil podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona aj trest prepadnutia vecí, a to mobilný telefón zn. Xiaomi REDMI 9A, čiernej farby, poškodený, prasknutý display, IMEI: XXXXXXXXXXXXXXXX, IMEI2: XXXXXXXXXXXXXXXX (stopa č. 1), 3ks digitálnej váhy (stopy č. 3, 4, 5), uzatvárateľné plastové vrecká zelenej farby, nespotrebovaný materiál MSM. Súd obžalovanému tiež podľa § 76 ods. 1 a § 78 ods. 1 Trestného zákona uložil ochranný dohľad v trvaní 1 (jeden) rok.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 956-960.

Proti tomuto rozsudku čo do výroku o treste podal odvolanie obžalovaný, a tiež jeho obhajca, a to bezprostredne po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní, ktoré písomne odôvodnili prostredníctvom obhajcu na č.l. 960.

Obžalovaný v úvode odvolania namietal nesprávne ustálenie pomeru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, pretože súd pri rozhodovaní o treste neprihliadol na okolnosti prípadu a nepriznal obžalovanému poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n) Trestného zákona. Obžalovaný sa k spáchaniu skutku priznal, svoje konanie oľutoval, súd mu mal preto okrem poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Trestného zákona priznať aj poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n) Trestného zákona, keďže vyhlásením obžalovaného došlo k odbremeneniu súdu od vykonania dokazovania vo vzťahu k výroku o vine. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Tdo/63/2016, a tiež uznesenie tunajšieho odvolacieho súdu sp. zn. 6To/71/2020. Uviedol, že zo svojej pozície nemohol viac napomáhať k objasneniu svojej trestnej činnosti, napriek tomu v odôvodnení rozsudku absentuje odpoveď prečo mu táto poľahčujúca okolnosť nebola priznaná. Ďalej namietal, že súd pri aplikácii mimoriadneho zníženia trestu postupom podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona mal možnosť obžalovanému uložiť miernejší trest, a to trest v trvaní 5 rokov. Okresný súd obžalovanému uložil aj po mimoriadnom znížení vysoký trest, ktorý obžalovaný pociťuje ako neprimerane prísny a na zabezpečenie ochrany spoločnosti a jeho nápravu postačí aj trest kratšieho trvania. V závere obžalovaný namietal aj rozhodnutie o vonkajšej diferenciacii trestu, a to zaradenie obžalovaného na výkon trestu do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia, čo by podľa jeho názoru neprispelo k priaznivejšej resocializácii a usporiadaniu jeho morálnych hodnôt. V závere poukázal na novelu Trestného zákona, podľa ktorej by bol skutok právne kvalifikovaný priaznivejšie a v prospech obžalovaného, preto žiadal, aby odvolací súd pri rozhodovaní postupoval podľa § 2 ods. 1 Trestného zákona a uložil obžalovanému priaznivejší trest. Vzhľadom na odvolaciu argumentáciu navrhol, aby

odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e) Trestného poriadku napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu zrušil a postupom podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil vec okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

Vyjadrenie k odvolaniu obžalovaného nebolo podané.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 17.09.2024 za prítomnosti zástupkyne Krajskej prokuratúry v Trnave, obžalovaného a jeho obhajkyne. Obžalovaný zotrval na podanom odvolaní, dôvody odvolania nežiadal zmeniť ani doplniť. Odvolací súd oboznámil prítomných s napadnutým rozsudkom, odvolaním obžalovaného a jeho obhajcu, odpisom z registra trestov na obžalovaného, ako aj podstatným obsahom spisu. Procesné strany nemali žiadne pripomienky k oboznamovanému obsahu spisového materiálu, ani návrhy na doplnenie dokazovania. Zástupkyňa krajskej prokuratúry s poukazom na novelu Trestného zákona účinnú od 06.08.2024 navrhla obžalovanému uložiť zákonný trest. Obhajkyňa obžalovaného zotrvala na dôvodoch podaného odvolania, navrhla posúdiť skutok podľa novely Trestného zákona a uložiť obžalovanému za súčasného mimoriadneho zníženia trestu trest odňatia slobody vo výmere 4 roky a 8 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Obžalovaný sa pridržiaval prednesu obhajkyne.

Odvolací súd zistil, že odvolanie podal obžalovaný ako oprávnená osoba v zákonnej lehote, a to proti rozhodnutiu, proti ktorému bolo prípustné. Následne preskúmal v intenciách § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku o treste a ochrannom opatrení, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, by prihliadol len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Po uvedenom procesnom postupe dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného bolo podané čiastočne dôvodne, i keď z iných dôvodov oproti tým, ktorými obžalovaný argumentoval v odvolaní.

Po splnení prieskumnej povinnosti v rozsahu § 317 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd totiž zistil, že rozhodnutím okresného súdu vo výroku o treste došlo k porušeniu ustanovení Trestného zákona, preto napadnutý rozsudok vo výroku o treste, spôsobe jeho výkonu a ochrannom opatrení podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku zrušil a vo veci podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol sám rozsudkom tak, ako je vyššie uvedené a to na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku v celkom rozsahu náležité a správne zistený bez potreby jeho zmeny. Nutné je však uviesť, že k porušeniu ustanovení Trestného zákona nedošlo z dôvodu pochybenia okresného súdu ale v dôsledku nadobudnutia účinnosti zákona č. 40/2024 dňa 06.08.2024 (ďalej len „novela Trestného zákona“), ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 300/2005 Z.z. Trestný zákon v časti ustanovení týkajúcich sa drogovej trestnej činnosti, mimoriadneho zníženia trestu ako aj obligatórnej povinnosti ukladania ochranného dohľadu páchatelom obzvlášť závažného trestného činu. Ak by k uvedenej zmene nedošlo, nebol by žiadny dôvod na zmenu napadnutého rozsudku.

Podľa § 2 ods. 1 Trestného zákona trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatela priaznivejší.

Časová pôsobnosť zakotvuje zásadu posudzovania trestnosti činu a ukladania trestu podľa zákona účinného v čase, kedy bol trestný čin spáchaný. V časovej pôsobnosti je vyjadrená aj ústavná zásada vylúčenia retroaktivity (spätnej pôsobnosti), ak by to bolo pre páchatela nepriaznivejšie. Použitie retroaktivity v prospech páchatela je však povinné. Ustanovenie o časovej pôsobnosti súčasne upravuje možnú konkurenciu viacerých zákonov (rozumejú sa ňou všetky zákony od času spáchania trestného činu dovtedy, keď sa o trestnom čine rozhoduje) tak, že pri posudzovaní trestnosti činu a ukladaní trestu sa použije ten zákon, ktorý je pre páchatela priaznivejší.

Odvolací súd riadiac sa vyššie uvedeným musel vziať do úvahy zmenu právnej úpravy v prospech obžalovaného, ku ktorej došlo po vyhlásení napadnutého rozsudku okresným súdom, účinnú odo dňa 06.08.2024, a to vo vzťahu k uloženiu trestu ako aj uloženiu ochranného dohľadu.

Z obsahu podaného odvolania vyplýva, že odvolanie obžalovaného smerovalo výlučne proti výroku o treste, preto predmetom odvolacieho konania mohlo byť len preskúmanie rozsudku vo vzťahu k tomuto

výroku. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že obžalovaný urobil na hlavnom pojednávaní dňa 26.06.2024 vyhlásenie v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku o tom, že je vinný zo spáchania skutku, ktorý sa mu kládol za vinu, preto okresný súd so súhlasom prokurátora vyhlásenie obžalovaného prijal. Pretože inštitút uznania viny svojou povahou vylučuje preskúvanie skutkového stavu konštatovaného výkonom obžaloby a obžalobou určenej právnej kvalifikácie po prijatí vyhlásenia obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, odvolací súd nemohol preskúmať tento výrok z hľadiska jeho zákonnosti a odôvodnenosti. Proti výroku o vine v tomto prípade teda odvolanie ako opravný prostriedok nie je prípustné, tento výrok je právoplatný. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 2To/5/2011 zo 7. februára 2012)

V konaní tak bolo nepochybne preukázané (tiež s poukazom na vyhlásenie obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku), že obžalovaný sa dopustil spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 4 písm. c), ods. 6 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), písm. j) Trestného zákona, za ktorý bolo možné obžalovanému uložiť trest odňatia slobody v trvaní 10 – 15 rokov.

Novela Trestného zákona v spojení s Nálezom Ústavného súdu SR č. k. PL. ÚS 3/2024-761 zo dňa 03.07.2024 a v Zbierke zákonov vyhláseného dňa 06.08.2024 sa podstatným spôsobom dotkla aj ustanovení vzťahujúcich sa na drogovú trestnú činnosť, a to v ust. § 171 až § 173a Trestného zákona. Pre obžalovaného mala novela Trestného zákona priaznivý následok, pretože konanie, pre ktoré bol právoplatne uznané vinným už možno podradiť pod skutkovú podstatu trestného činu podľa § 173 ods. 3 písm. a) Trestného zákona, za ktoré konanie je páchatelovi možné uložiť trest odňatia slobody v rámci trestnej sadzby 7 – 15 rokov, t. j. trest miernejší.

Pri ukladaní trestu odvolací súd vychádzal zo skutkových zistení a z nich plynúcich skutkových záverov tak, ako ich ustálil okresný súd, pričom na ne v plnom rozsahu odkazuje a stotožňuje sa s nimi. Obžalovaný sa dopustil obzvlášť závažnej drogovej trestnej činnosti, ktorou ohrozil záujem na ochrane života a zdravia obyvateľstva pred omamnými a psychotropnými látkami, ich šírením a užívaním. Obžalovaný si po dlhšiu dobu zadovažoval omamné látky, pričom išlo o tzv. „tvrdé drogy“, ktoré následne viacerým osobám predával. Nešlo pritom o príležitostný predaj, ale o systematický nákup, odber a predaj rôznym osobám, obžalovaný bol jednoducho povedané dilerom pervitínu, pričom podľa výpovedi svedkov bol v mieste svojho bydliska predajom drog veľmi dobre známy. Tak ako už konštatoval aj okresný súd, obžalovaný sa nezaujímal o to, aký vplyv a aké ohrozenie zdravia predajom pervitínu iným osobám spôsobí, v jeho prípade išlo tiež o jednoduchý a rýchly spôsob zadovažovania si finančných prostriedkov aj za účelom financovania vlastnej závislosti. Ku svojej závislosti sa nestaval kriticky, čo vyplynulo aj zo znaleckého dokazovania, keď znalec výslovne neodporučil uloženie ochranného protitoxikomanického liečenia, a to práve pre nekritický postoj obžalovaného a absenciu čo i len patrnej motivácie k liečbe svojej závislosti.

Za vyššie uvedeních skutočností, spojených so závermi napadnutého rozsudku okresného súdu odvolací súd pri ukladaní trestu vychádzal zo základnej trestnej sadzby 7-15 rokov v zmysle § 173 ods. 3 písm. a) Trestného zákona. Prihliadol pritom na jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, a to že obžalovaný sa na hlavnom pojednávaní ku skutku priznal a svoje konanie oľutoval a na jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, keďže obžalovaný už bol za trestný čin odsúdený.

K odvolacej námietke obhajoby, že ako poľahčujúca okolnosť mala byť pri ukladaní trestu braná do úvahy okrem okolnosti podľa § 36 písm. l) Trestného zákona aj poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. n) Trestného zákona, a teda že napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom, odvolací súd poukazuje na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR z 27.06.2017, sp. zn. Tpj 55/2016 uvádza, že aby bolo možné zohľadniť v prospech páchatel'a (procesne ako obvineného, resp. obžalovaného) aj poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n) Trestného zákona, musí k samotnému priznaniu sa pristúpiť uvedenie takých údajov, ktoré umožňujú vytvoriť si komplexnejší obraz o okolnostiach činu, o účasti ďalších osôb na jeho spáchaní, poprípade aktívna účasť obžalovaného na iných dôkazných úkonoch, než je jeho výsluch (rekonštrukcia, vyšetrovací pokus, previerka výpovede na mieste činu). Taká súčinnosť musí byť poskytnutá orgánom prípravného konania, nakoľko už tie musia objasniť čin (a to aj procesným dokazovaním, vedeným v zmysle § 2 ods. 10 Trestného

poriadku, nie len „operatívne“) do tej miery, aby mohla byť podaná obžaloba alebo návrh na schválenie dohody o vine a treste. V danom prípade odvolací súd nevzhladol žiadne ďalšie aktivity obžalovaného, resp. obžalovaný neposkytol takú súčinnosť OČTK, ktorú by bolo potrebné povyšovať na poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n) Trestného zákona. V prejednávanej veci preto žiadne napomáhanie, ktoré musí zahŕňať aktívnu spoluprácu pri objasňovaní vlastnej trestnej činnosti pri vyšetrení, sa zo strany obžalovaného nekonalo. Netreba opomínať na to, že obžalovaný v úvode trestného stíhania svoju protiprávnu činnosť zapieral, zapieral všetky skutočnosti, ktoré z dokazovania vyplynuli a až následne sa pod ťarchou dôkazov k spáchaniu skutku priznal. V tejto trestnej veci bola dôkazná situácia dostatočne jasná pre vyslovenie viny obžalovaného, pričom priznanie sa obžalovanej k spáchaniu skutku, „strpenie“ procesných úkonov orgánov činných v trestnom konaní nemožno povyšovať na úroveň priznania poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n) Trestného zákona, ako sa nesprávne domnieva obžalovaný.

Na druhej strane by použitie tejto prirážajúcej okolnosti ani nemalo na úpravu trestnej sadzby zásadný význam vzhľadom k tomu, že v zmysle novely Trestného zákona už súd nemá obligatórnu povinnosť matematicky zvyšovať či znižovať hranice trestných sadzieb v dôsledku prevahy poľahčujúcich či prirážajúcich okolností. Na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a prirážajúcich okolností však súd prihliadne pri určovaní druhu trestu a jeho výmery podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona a v rámci vyhodnocovania zásad na ukladanie trestov podľa § 33 a nasl. Trestného zákona.

Vzhľadom na to, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní učinil vyhlásenie o vine, odvolací súd analogicky pristúpil k mimoriadnemu zníženiu trestu, a to podľa už aktuálneho ust. § 39 ods. 5 Trestného zákona (pred novelou § 39 ods. 2 písm. d) a § 39 ods. 4 Trestného zákona). Podľa § 39 ods. 5 Trestného zákona môže súd pri vyhlásení o vine na hlavnom pojednávaní uložiť trest odňatia slobody znížený o jednu tretinu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby, pričom ak sú pri vyhlásení o vine na hlavnom pojednávaní súčasne splnené podmienky na mimoriadne zníženie trestu podľa odseku 1 alebo 2, môže súd uložiť trest pod zákonom ustanovenú trestnú sadzbu podľa odseku 3. S poukazom na § 39 ods. 5 Trestného zákona tak odvolací súd vychádzal z upravenej trestnej sadzby (zníženej dolnej hranice trestnej sadzby o 1/3-inu), a ukladal obžalovanému trest v trestnej sadzbe 4 roky a 4 mesiace až 15 rokov. Nevzhladol pritom žiadne mimoriadne dôvody, jednak na strane obžalovaného ako páchatela trestnej činnosti a ani v okolnostiach trestnej činnosti, aby pristúpil k mimoriadnemu zníženiu trestu podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona.

Pri starostlivom vyhodnotení všetkých rozhodných skutočností tak odvolací súd v zmysle zmeny Trestného zákona aplikoval priaznivejšiu právnu úpravu v prospech obžalovaného a uložil mu trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia v súlade so zákonnými podmienkami, uvedenými v ustanovení § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona, ktorý trest podľa názoru odvolacieho súdu v celom rozsahu naplní svoj primárny účel z hľadiska individuálnej a generálnej prevencie. Pokiaľ ide o spôsob výkonu trestu, odvolací súd mal za to, že narušenie obžalovaného hoci ako páchatela obzvlášť závažného trestného činu nebolo takej intenzity (výrazné narušenie obžalovaného ani nevyplynulo z vykonaného dokazovania), aby obžalovaného súd zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. Práve naopak, odvolací súd mal za to, že zaradenie obžalovaného do maximálneho stupňa stráženia by sa priechilo účelu trestu, pôsobilo deprivačne a obžalovaný by podliehal nadbytočným reštrikciám a obmedzeniam spojeným s výkonom trestu v maximálnom stupni. Tým odvolací súd reagoval aj na novelu Trestného zákona, ktorej zmyslom v časti úpravy zásad pre ukladanie trestu je idea, podľa ktorej tam, kde postačí uloženie sankcie postihujúcej páchatela menej citeľne, nesmie byť páchatelovi uložená sankcia, ktorá ho postihuje citeľnejšie. Uvedenú tézu analogicky súd aplikoval aj vo vzťahu k vonkajšej diferenciacii trestu.

Vzhľadom na účinnosť novely Trestného zákona, ktorou došlo okrem iných aj k zmene v podmienkach ukladania ochranného dohľadu, a to v ust. § 76 ods. 1 Trestného zákona v tom, že súd páchatelovi obzvlášť závažného zločinu už obligatórne neukladá ochranný dohľad, odvolací súd rozhodol tiež tak, že obžalovanému síce ako páchatelovi obzvlášť závažného zločinu ochranný dohľad neuložil.

Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona účinného od 06.08.2024, ochranný dohľad môže súd uložiť páchatelovi úmyselného trestného činu, ktorý bol už v minulosti najmenej dvakrát odsúdený za takýto trestný čin a ktorému znovu ukladá nepodmienečný trest odňatia slobody, alebo páchatelovi zločinu, ak vzhľadom na osobu páchatela, najmä s prihliadnutím na jeho doterajší spôsob života, na prostredie, v

ktorom žije, a na povahu spáchanej trestnej činnosti, sa nedá očakávať, že po výkone trestu povedie riadny život.

Obžalovaný bol v minulosti celkom 8 krát odsúdený, a to 6 krát na nepodmienečný trest odňatia slobody. Prevažná časť odsúdení bola pre neplnenie si vyživovacej povinnosti voči svojim maloletým deťom, de facto nešlo o typovo vyššiu závažnosť odsúdení. V prípade odsúdeného išlo v prejednávanej veci o prvú typovo závažnú trestnú činnosť, a aj prvé odsúdenie pre samotnú drogovú trestnú činnosť. Zo znaleckého skúmania nevyplývalo, že by miera narušenia obžalovaného dosiahla takú úroveň, že by bolo nutné konštatovať, že po výkone trestu odňatia slobody v tejto veci budú existovať pochybnosti o tom, že odsúdený povedie riadny život a tým daná potreba uloženia ochranného dohľadu. Obžalovaný sa ku skutku priznal, ide o dlhodobu závislú osobu od užívania omamných látok, civilnom živote pracoval. Aj napriek početným odsúdeniam odvolací súd má za to, že v uvedenom prípade nie je nutné na obžalovaného pôsobiť aj výkonom ochranného dohľadu po vykonaní trestu, preto od tejto povinnosti upustil a ochranný dohľad obžalovanému neukladal.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a o treste následne rozhodol podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozsudkom sám tak, ako je uvedené vo výrokovej časti.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0, čiže jednomyseľne podľa § 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 170 ods. 6 Trestného poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.